

Σέριφος

Δανάη Κοτσωνή

2024

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θέατρο Πορεία

Η Δανάη Κοτσωνή γεννήθηκε το 1996 στην Καλαμάτα. Ολοκλήρωσε της προπτυχιακές σπουδές της στο Τμήμα της Νομικής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και τις μεταπτυχιακές σπουδές της στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του ίδιου Πανεπιστημίου (Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα: «Δημόσιο Δίκαιο και Δημόσια Πολιτική»). Ως μαθήτρια και φοιτήτρια συνεργάστηκε με το εβδομαδιαίο περιοδικό ΒΗΜΑΖΙΝΟ. Σήμερα ζει στην Αθήνα και εργάζεται ως δικηγόρος.

Email: dkotsoni@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 – Ιούνιος 2024) με εισηγητές τον Θανάση Τριαρίδη την Κατερίνα Λουκίδου.

Το θεατρικό έργο «Σέριφος» της Δανάης Κοτσωνή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το συγκεκριμένο θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

*Στον Θανάση και στην Κατερίνα,
για τις πολύτιμες σπίθες τους.*

Πρόσωπα

Δανάη Ζερβού

Ιωάννης

Ελένη

Κάτια

Μιχάλης Γιαννακόπουλος *(μόνο φωνή)*

Όλγα

Μίνα

Νίκη

Μαρία

Δεσμοφύλακες

Κρατούμενες

Περίληψη

Ο Ιωάννης, διευθυντής μιας γυναικείας φυλακής, ανακοινώνει στη Δανάη, μία από τις κρατούμενες, ότι μετά τον βιασμό της από τον ίδιο, έμεινε έγκυος. Η Δανάη ετοιμάζεται να αυτοκτονήσει, όταν η πίστη της Ελένης, μιας αλλόκοτης συγκρατούμενης της, την οδηγεί στην απόφαση να εκμεταλλευτεί τον αρχαίο μύθο της χρυσής βροχής, ώστε να πάρει ειδική. Η πραγματικότητα γλιστράει στο παραμύθι, ανατρέποντας τις ζωές των ηρώων.

1^Η ΣΚΗΝΗ:

(Στο ιατρείο της φυλακής, η Δανάη κάθεται πάνω στο κρεβάτι σκυθρωπή. Μπαίνει ο Ιωάννης. Μόλις τον βλέπει, σηκώνεται απότομα από το κρεβάτι.)

I: Καλησπέρα σας, κυρία Ζερβού.

Δ: Καλησπέρα.

I: Καθίστε.

Δ: Κύριε Διευθυντά, εδώ είναι ο χώρος μου. Μάλλον εγώ θα έπρεπε να σας πω να καθίσετε.

I: Εσείς απλά μένετε εδώ. Είστε ένοικος. Εγώ είμαι ο ιδιοκτήτης.

Δ: Όχι ακριβώς.

I: Καθίστε, κυρία Ζερβού.

Δ: Δεν θέλω να καθίσω.

I: Όπως νομίζετε. Πώς είστε;

Δ: Δεν ξέρω.

I: Η γιατρός μου είπε ότι νιώθατε πολύ αδύναμη τις προηγούμενες ημέρες, σας έδωσε και βιταμίνες. Είστε καλύτερα σήμερα;

Δ: Δεν ξέρω... μάλλον.

I: Πολύ ωραία. Βγήκαν τα αποτελέσματα των εξετάσεών σας.

Δ: Των εξετάσεων;

I: Ναι, ήθελα να σας μιλήσω ο ίδιος γι' αυτό.

Δ: Εσείς;

I: Ναι.

Δ: Δεν θέλω να ακούσω.

I: Δεν σας παρεξηγώ, κυρία Ζερβού. Είστε ταραγμένη. Επιμένω, όμως, ότι πρέπει να ξέρετε.

Δ: Γιατί;

I: Γιατί τα νέα είναι πολύ ευχάριστα για όλους.

Δ: Ευχάριστα;

I: Πολύ. Για όλους. Θα γίνετε μαμά!

(Η Δανάη κάθεται στο κρεβάτι.)

I: Δεν θα πείτε κάτι;

Δ: Ο σίδηρος μου, ίσως...

I: Είναι φυσιολογικός.

Δ: Α, γιατί...

I: Ξέρω, συχνά οι τιμές του είναι χαμηλές. Σας είπα, έχω μιλήσει με τη γιατρό, ξέρω αναλυτικά το ιστορικό σας. Έχει σημασία για μένα.

Δ: Θέλω... Θέλω να μιλήσω με το δικηγόρο μου.

I: Δε νομίζω πως αυτό είναι απαραίτητο.

Δ: Τότε με τη γιατρό. Θέλω να κάνω κάποιες εξετάσεις ακόμα.

I: Ασφαλώς. Τι είδους;

Δ: Δεν ξέρω ακριβώς, διάφορες...

I: Κάποιο συγκεκριμένο τεστ;

Δ: Δεν ξέρω τι χρειάζεται.

I: Μήπως σκέφτεστε κάποια επέμβαση, όσο είναι ακόμα νωρίς;

(Η Δανάη χαμηλώνει το κεφάλι. Ο Ιωάννης την πλησιάζει.)

I: Άκου Δανάη, καταλαβαίνω πώς νιώθεις. Αλλά ό,τι έγινε εκείνο το βράδυ, έγινε. Τώρα πρέπει να σκεφτείς λογικά και να δεις το συμφέρον σου. Και του παιδιού φυσικά.

Δ: Ποιο συμφέρον;

I: Μπορείς να βγεις κι εσύ κερδισμένη από όλο αυτό.

Δ: Τι;

I: Βέβαια. Θα σε προστατεύω. Θα φροντίσω να μην σου λείψει τίποτα, να έχεις την πιο εύκολη εγκυμοσύνη. Στη γέννα, για σένα και για όλη τη φυλακή το μωρό θα βγει νεκρό. Θα παραστήσει τη μητέρα του κάποια άλλη για μερικούς μήνες, μέχρι να μεγαλώσει λίγο.

Δ: Και μετά;

I: Μετά εγώ και η γυναίκα μου θα το υιοθετήσουμε. Κι εσύ θα συνεχίσεις να ζεις εδώ με όλες τις ανέσεις, μέχρι να αποφυλακιστείς. Έτσι κι αλλιώς, δεν θα σου μένουν πολλοί μήνες. Δεν βλέπεις πόσο τυχερή είσαι;

Δ: Όχι.

I: Κακώς. Μην πετάξεις την τύχη σου.

Δ: Δεν καταλαβαίνω.

I: Μόνο εσύ κι εγώ ξέρουμε, σωστά;

Δ: Ναι.

I: Και έτσι θα μείνει. Αν μιλήσεις, θα σε βρουν κρεμασμένη στο κελί σου.

(Η Δανάη δεν απαντάει.)

I: Ωραία, συνεννοηθήκαμε.

Δ: Αν μπορούσα...

I: Ναι;

(Η Δανάη δεν μιλάει.)

I: Κοίτα, δεν έχεις πολλές επιλογές. Αυτό που σου προτείνω, μας εξυπηρετεί όλους. Πάρε λίγο χρόνο να σκεφτείς καθαρά και θα καταλάβεις ότι έχω δίκιο.

Δ: Δεν θέλω να σκεφτώ.

I: Κάνεις λάθος. Εξάλλου, τώρα πια δεν έχεις να φροντίσεις μόνο τον εαυτό σου.
(Ανοίγει την πόρτα και μιλάει προς τα έξω.) Γιατρέ, εμείς τελειώσαμε. Ελάτε να εξηγήσετε στην κυρία Ζερβού τις λεπτομέρειες.

(Η Όλγα, γιατρός, μπαίνει μέσα και βλέπει τη Δανάη να τρέμει.)

O: Δανάη, είσαι καλά; Φαίνεσαι αγχωμένη.

I: Αντιδρά φυσιολογικά, είναι μεγάλη η αλλαγή στη ζωή της. Εξάλλου, ντράπηκε λίγο. Ένας έρωτας που ξεκίνησε πριν τη φυλακή, εκείνος ερχόταν συχνά να τη δει και κάποια στιγμή στο επισκεπτήριο ... νέοι είναι, καταλαβαίνετε.

O *(Στη Δανάη)*: Ε, και τι φοβήθηκες; Ότι θα τιμωρηθείς;

I: Έτσι φαίνεται, αλλά δεν υπάρχει καμία περίπτωση. Οι σύγχρονες φυλακές αγκαλιάζουν τη μητρότητα. Όπως σας εξήγησα, κυρία Ζερβού, δεν έχετε κανένα λόγο να ανησυχείτε. Τα μάτια μας θα είναι διαρκώς πάνω σας. Θερμά συγχαρητήρια και πάλι.

2^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Κάτια κάθεται στο γραφείο των δεσμοφυλάκων. Κρατάει το κινητό της και μιλάει σε βιντεοκλήση με τον Μιχάλη Γιαννακόπουλο, Διευθυντή Προσωπικού της φυλακής.)

Κ: Ναι, ναι, σας ακούω πολύ καλά. Εσείς;

Μ: Μια χαρά, Κάτια.

Κ: Πώς είστε;

Μ: Προσπαθώ να συνέλθω. Αν περάσει η νύχτα χωρίς πυρετό, αύριο θα επιστρέψω. Έστω κι αν συνεχίσει ο πονόλαιμος.

Κ: Πάντως εδώ θα μιλάτε συνέχεια. Δεν ξέρω αν θα βοηθήσει.

Μ: Ε, τι να γίνει; Οι εκκρεμότητες δεν περιμένουν. Γι' αυτό και ήθελα να μιλήσουμε σήμερα, έστω κι έτσι.

Κ: Φυσικά, πείτε μου.

Μ: Πρόκειται για μια κρατούμενη στη δική σου πτέρυγα. Ονομάζεται Δανάη Ζερβού. Τη θυμάσαι;

Κ: Όπως όλες.

Μ: Τίποτα ιδιαίτερο; Κάτι που σου κίνησε το ενδιαφέρον τον τελευταίο καιρό;

Κ: Πριν τρεις μήνες περίπου ανακοινώθηκε ότι είναι έγκυος.

Μ: Ναι, εντάξει. Αλλά δεν μιλάω για το προφανές.

Κ: Τότε τι άλλο;

Μ: Κυκλοφορεί σαν φάντασμα. Είμαι σίγουρος ότι το έχεις προσέξει.

Κ: Τι εννοείτε;

Μ: Είναι συνέχεια κουρασμένη, αδύναμη, έτοιμη να καταρρεύσει. Χθες το μεσημέρι, πέρασα από την τραπεζαρία. Καθόταν μόνη της, σιάλιζε το φαγητό της και έκλαιγε. Έχεις να μου πεις κάτι γι' αυτό;

Κ: Τι να σας πω, κύριε Μιχάλη, έγκυος είναι. Κάποιες γυναίκες έχουν πιο δύσκολες εγκυμοσύνες, τα συμπτώματα είναι πιο έντονα. Αν είναι και αδύναμος ο οργανισμός...

Μ: Το προφανές λοιπόν.

Κ: Ρωτήσατε τη γιατρό;

Μ: Ναι, μίλησα με την Όλγα. Οι εξετάσεις της είναι καλές. Και πολλές. Ο Διευθυντής θέλει να εξετάζεται κάθε εβδομάδα. Κάλεσε κι εμένα, μου έδωσε εντολή να την παρακολουθούμε συνέχεια.

Κ: Λογικό, έχει ευθύνη. Πάντως, η κοπέλα είναι υγιής. Τουλάχιστον σωματικά.

Μ: Ναι. Με απασχολεί, όμως. Ως Διευθυντής Προσωπικού, έχω κι εγώ ευθύνη. Και οι συνάδελφοί σου (έχω ρωτήσει αρκετούς), λένε πάνω – κάτω το ίδιο: κάθε φορά που τη βλέπουν, ή κλαίει ή κοιτάει το κενό.

Κ: Κοιτάζτε, οι περισσότεροι συνάδελφοι δεν έχουν εμπειρία στο θέμα. Λογικό να αγχώνονται. Είχαμε και άλλες δύσκολες εγκυμοσύνες στη φυλακή και δεν χρειάζεται να ανησυχούμε τόσο. Είναι καλό που εδώ έχουμε εντοπίσει τις δυσκολίες και θα μπορούμε να την παρακολουθούμε. Θέλει προσεκτικό χειρισμό και δεν θα έχουμε πρόβλημα.

Μ: Συμφωνώ. Γι' αυτό ήθελα να το συζητήσω μαζί σου. Είσαι από τις πιο παλιές και έμπιστες, δίνεις το παράδειγμα. Και η Δανάη χρειάζεται προσοχή. Ένα ακραίο περιστατικό θα μας κοστίσει.

Κ: Βέβαια, είναι προτεραιότητα.

Μ: Έτσι. Πες μου τώρα και κάτι άλλο. Ενημερώθηκα για ένα περιστατικό στην καταμέτρηση. Πάνε μήνες, γύρω στο Μάιο.

Κ: Το Μάιο;

Μ: Ναι, η ίδια κρατούμενη. Δεν ασχολήθηκα τότε, αλλά έτσι όπως πάει τώρα...

K: Τι έγινε;

M: Έμαθα ότι ένα πρωί δεν εμφανίστηκε στην πόρτα του κελιού της. Και μπήγες εσύ μέσα. Μετά βγήγες και συνέχισες κανονικά. Έψαξα όλες τις αναφορές σου για το Μάιο, δεν βρήκα κάποια παρατήρηση.

K: Ναι, δεν ήταν κάτι σημαντικό.

M: Και γιατί δεν βγήγες;

K: Μάλλον ήταν άρρωστη. Μπήγα και τη βρήγα να κοιμάται. Της μίλησα, αλλά δεν ξύπνησε. Αιούμπησα το μέτωπό της και έκλαιγε. Την άφησα να ξεκουραστεί.

M: Ενημέρωσες την Όλγα;

K: Θα το είχα κάνει, όπως προβλέπεται. Αλλά λίγες ώρες μετά, την είδα έξω από το κελί της. Μου είπε ότι ήταν καλύτερα και θα πήγαινε στη γιατρό αν αισθανόταν ότι χειροτερεύει.

M: Μάλιστα. Και βέβαια αυτό μπορεί να το επιβεβαιώσει και η ίδια.

K: Η κρατούμενη;

M: Ναι.

K: Φυσικά. Αν χρειάζεται.

M: Δεν χρειάζεται. Θέλω απλώς να ξέρω αν είδες κάτι που σε ανησύχησε.

K: Θα το βρίσκατε στην αναφορά μου.

M: Άνθρωποι είμαστε, Κάτια. Και διαχειριζόμαστε ανθρώπους σε δύσκολες καταστάσεις. Καμιά φορά κι εμείς...

K: Ακριβώς επειδή είμαστε άνθρωποι πρέπει να παίρνουμε απόσταση από τις κρατούμενες για να κάνουμε σωστά τη δουλειά μας. Χωρίς εξαιρέσεις. Αυτό πιστεύω εγώ. Αν είχα δει κάτι παράξενο, θα το ξέρατε την ίδια μέρα.

M: Καλώς, τότε δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε για το θέμα.

Κ: Σας προβληματίζει κάτι άλλο;

Μ: Διάφορα, αλλά αυτά θα τα δούμε από αύριο. Άντε να πας κι εσύ σπίτι σου.

Τι κάνουν κόρες σου; Σ' αφήνουν ν' αγιάσεις;

Κ: Δεν με νοιάζει, ας μη μ' αφήνουν. Χαλάλι τους.

Μ: Να 'σαι καλά και να τις χαιρέσαι. Έδωσες μεγάλο αγώνα να τις αποκτήσεις.

Κ: Ευχαριστώ. Περραστικά!

Μ: Ευχαριστώ.

(Η Κάτια κατεβάζει το κινητό. Σηκώνεται και ετοιμάζει τα πράγματά της. Για λίγο στέκεται στη μέση του γραφείου χαμένη στις σκέψεις της και φέρνει το χέρι χαμηλά στην κοιλιά της. Ξαφνικά χτυπάει το κινητό της. Η Κάτια πετάγεται, το σηκώνει και συνεχίζει να ετοιμάζεται βιαστικά).

Κ: Έλα, Δημήτρη. Ναι, τώρα ξειινάω. Τις πήρες; Γυρίσατε σπίτι; Α, ωραία.

Είναι ήσυχες;

3^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Δανάη κλαίει καθισμένη στο κρεβάτι του κελιού της. Σιγά σιγά, αγγίζει το σεντόνι και η έκφρασή της αλλάζει. Σταματάει τα αναφιλητά και με απάθεια αρχίζει να ξεστρώνει το κρεβάτι και να σκίζει το σεντόνι. Ξαφνικά σταματά ταραγμένη και πιάνει την κοιλιά της.)

Δ: Τι κάνεις; Τώρα έπρεπε; Όχι, σταμάτα. Όσο και να κλωτσάς, η απόφασή μου δεν αλλάζει. Συγγνώμη, δεν μπορώ, προσπάθησα, δεν αντέχω. Συγγνώμη.

(Συνεχίζει να σκίζει τα σεντόνια. Η Ελένη εμφανίζεται δειλά στην πόρτα του κελιού.)

Ε: Θεε βοήθεια;

Δ: Τι; Ε, όχι. Δεν κάνω τίποτα.

Ε: Πάντως, θα χρειαστείς πιο πολλά. Τουλάχιστον, έτσι νομίζω.

Δ: Τι εννοείς;

Ε: Για τα σεντόνια λέω. Μπορεί να χρειαστείς και όλου του ορόφου. Ή όλης της πτέρυγας. Και πάλι, δεν ξέρω. Έχεις δει τον τοίχο; Είναι γιγάντιος. Μπορεί και να μη φτάσουν όλα τα σεντόνια της φυλακής.

Δ: Τι λες, τι να τα κάνω όλα τα σεντόνια;

Ε *(Κάνει λίγα βήματα στο κελί και ψιθυρίζει)*: Για την απόδραση! Μην φοβάσαι, δεν θα το πω πουθενά.

Δ: Δεν θα το σκάσω. Απλά κάθομαι εδώ και χαζολογώ.

Ε: Αποκλείεται. Σίγουρα κάτι σπουδαίο ετοιμάζεις εσύ.

Δ: Ναι, σίγουρα, σπουδαίο! Τέλος πάντων, ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Καλημέρα.

Ε: Μήπως τα κάνεις κονφετί;

Δ: Τα σεντόνια;

Ε: Ναι.

Δ: Ό,τι θέλω τα κάνω. Άσε με ήσυχη.

Ε: Πάντως να προσέχεις. Πριν από κάποια χρόνια, δεν ξέρω πόσα ακριβώς, ήταν σ' αυτή την πτέρυγα μια κοπέλα και είχε απλώσει το σεντόνι στο δωμάτιό της, ψηλά στα κάγκελα, για να στεγνώσει. Και πώς παραπάτησε και μπλέχτηκε, σου λέει, με το σεντόνι και όσο προσπαθούσε να ξεμπλεχτεί τόσο τυλιγόταν αυτό γύρω από το λαιμό της, σαν φίδι, μέχρι που την έπνιξε.

Δ: Ναι, έτσι θα έγινε.

Ε: Πώς αλλιώς; Λένε ότι οι φύλακες τη βρήκαν κρεμασμένη στον πρωινό έλεγχο. Για φαντάσου, όλη νύχτα θα πάλευε η καημένη να ξεφύγει. Γι' αυτό σου λέω, πρόσεχε με τα σεντόνια, ειδικά εσύ.

Δ: Σωστά, είναι και το ... *(Γιάνει την κοιλιά της)*.

Ε: Ε, δεν είναι τόσο απλό.

Δ: Δηλαδή;

Ε: Δεν ξέρω, κάνει να το λέμε δυνατά;

Δ: Ποιο πράγμα; Μαθεύτηκε πια ότι είμαι έγκυος.

Ε: Όχι αυτό.

Δ: Τότε;

Ε: Μου επιτρέπεις να πλησιάσω;

Δ: Φυσικά.

Ε: Αλήθεια, μπορώ; *(Κάθεται διστακτικά στο κρεβάτι απέναντι από τη Δανάη και την παρατηρεί με δέος.)* Δεν ξέρω τι να πω, είναι τιμή μου.

Δ: Μα, επιτέλους, τι συμβαίνει;

Ε: Είδα.

Δ: Είδες;

Ε: Ναι. Εκείνο το πρωί, μετά τη μεγάλη καταιγίδα, πριν από μερικούς μήνες. Είχα σηκωθεί από νωρίς, με τύφλωσε ο ήλιος και ζύπνησα πριν έρθει η κυρία Κάτια να μας ελέγξει. Τι ήλιος κι αυτός μετά από τόση βροχή! Ε, κι όπως σηκώθηκα, να εκεί απέναντι είναι το δωμάτιό μου ...

Δ: Είδες.

Ε: Ναι. Ήμουν τυχερή και το είδα το θαύμα.

Δ (*Γινάζεται όρθια*): Θαύμα; Έτσι το λες εσύ; Λοιπόν, αυτό παρατράβηξε. Σήκω και φύγε και μείνε μακριά μου.

Ε (*Πιέφτει πανικόβλητη στα γόνατα*): Όχι, συγγνώμη, δεν ήθελα να σε προσβάλω. Χίλια συγγνώμη. Αλλά, πώς αλλιώς να το πω; Αφού οι σταγόνες από τη χρυσή βροχή ήταν παντού.

Δ: Τη χρυσή βροχή; Μα τι λες;

Ε: Ήταν ακριβώς όπως στην ιστορία. Εσύ κοιμόσουν στο πάτωμα, χωρίς τα ρούχα σου. Και όλα έλαμπαν – τα μαλλιά σου, το δέρμα σου, το πάτωμα ανάμεσα στα πόδια σου. Όταν έμαθα ότι είσαι έγκυος, ήμουν σίγουρη.

Ε: Για ποιο πράγμα;

Δ: Ότι είσαι η βασιλοπούλα από την ιστορία που μου έλεγε η μαμά μου. Ο πατέρας της ήταν κακός και τη φυλάκισε, αλλά ο θεός την αγάπησε. Έτσι, έκανε μαγικά, μεταμορφώθηκε σε χρυσή βροχή και μπήκε στη φυλακή από το παράθυρο για να τη βρει. Και μετά, η βασιλοπούλα γέννησε το γιό του θεού!

4^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Δανάη κάθεται στο κρεβάτι και μουρμουρίζει ένα νανούρισμα.)

Δ: Σου 'πα τραγούδια χίλια δυο, τον κόσμο να σωπάσουν

κι όλα τ' αστέρια έφερα να 'ρθουν να σε σιεπάσουν.

Μα είν' το κρεβάτι σίδερο, γεμάτο το φεγγάρι,

με τόσο κρύο, τόσο φως, πώς ύπνος να σε πάρει;

Στάζω χρυσό στα μάτια σου, κόκκινο στο κρεβάτι,

κοιμάσαι, βρες την, πες της το, όποια κι αν ήταν, στάχτη.

(Σταδιακά, κατεβάζει τα χέρια από την κοιλιά της και αρχίζει να περιεργάζεται τη θηλιά που έχει φτιάξει από τα σκισμένα σεντόνια.)

Δ: Λίγο ακόμα και θα μπορούσα. Λίγο ακόμα. Γιατί ρε γαμώτο; Τι άλλο πρέπει να συμβεί δηλαδή;

(Χαμογελάει αμυδρά και φέρνει το χέρι στην κοιλιά της.)

Δ: Τι θα γίνει με σένα; Κάθε φορά που κοντεύω να το πάρω απόφαση, εμφανίζεσαι. Λες και ξέρεις από πού κρέμεται η ζωούλα σου. Μήπως το ξέρεις; Γιατί είσαι και το παιδί του θεού, μην το ξεχνάς! Άλλο πάλι κι αυτό. Πάντως χάρη σου κάνω, στο λέω. Εδώ δεν είναι όπως εκεί μέσα. Εδώ έχει μόνο ασχήμια. Ασχήμια σαν κι αυτή που σ' έφτιαξε και δεν φεύγει απ' το κεφάλι μου, από πάνω μου, από μέσα μου. Δεν μπορώ άλλο, θέλω να τελειώσει, να σε σιχαθώ, να σε ξεριζώσω, να ησυχάσω. Ή να κρεμάσω αυτό το πράγμα στα κάγκελα, να κρεμάσω μαζί του και τους δυο μας. Να το κρεμάσω να στεγνώσει, έτσι δεν έλεγε αυτή η τρελή το πρωί; Αλλά αυτή καλά τα έλεγε. Και τα πίστευε κιόλας. Με κοιτούσε λες και ήμουν, δεν ξέρω, η Παναγία. Σταμάτα πια, σταμάτα να κουνιέσαι, με μπερδεύεις! Πρέπει να σιεφτώ. Αν μπορούσα, θα τον είχα πνίξει την ώρα που όρμησε πάνω μου. Δεν ξέρω, ίσως αν ήμουν μια άλλη, να μην είχε συμβεί και ποτέ. Πώς έγινε; Πώς το άφησα να γίνει; Θα τον έπνιγα, ναι. Ή θα

τον σκότωνα εκεί στο ιατρείο, ναι, έπρεπε να βρω κάτι εκεί, ένα νυστέρι, κάτι να τον σφάζω. Να τελειώσει πια. Δεν θα έφτανε, βέβαια. Όχι, θα 'θελε και κάτι άλλο, κάτι ακόμα. Αν ήμουν κάποια άλλη. Κάποια άλλη. Κάποια άλλη. Κάποια άλλη.

5^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Ελένη βρίσκεται ξαπλωμένη μπρούμυτα στο πάτωμα του κελιού της και ζωγραφίζει. Δίπλα της υπάρχει ένα ανοιγμένο κουτί και σκορπισμένοι χρωματιστοί μαρκαδόροι. Μπαίνει η Δανάη. Η Ελένη δεν την προσέχει, γιατί είναι προσηλωμένη στη ζωγραφική της.)

Δ: Καλημέρα.

Ε: *(Η Ελένη σαστίζει, σηκώνεται αργά στα γόνατα και γέρνει το σώμα της μπροστά, σε βαθιά υπόκλιση.)* Καλημέρα.

Δ: Να περάσω;

Ε: Αμέ!

Δ: Ζωγραφίζεις;

Ε: Ναι, είναι ... Α, όχι! *(Σηκώνεται απότομα, σπρώχνει στην άκρη του κρεβατιού το τσαλακωμένο πανωσέντονο και προσπαθεί να στρώσει κάθε πτυχή από το τσαλακωμένο κατωσέντονο.)*

Δ: Ε, δεν πειράζει, είναι εντάξει. Να κάτσω;

Ε: Δεν είναι έτοιμο, αλλά ό,τι πεις εσύ.

Δ: *(Κάθεται στο κρεβάτι, κοντά στη ζωγραφιά της Ελένης.)* Αυτό είναι sudoku, γιατί το ζωγραφίζεις;

Ε: Αφού έτσι θέλει. Κάθε νούμερο έχει το χρώμα του, δεν πρέπει να το βάψεις με κάποιο άλλο.

Δ: Και πώς ξέρεις ποιο χρώμα ταιριάζει σε κάθε αριθμό;

Ε: Απλά το ξέρεις. Ας πούμε, το ένα πρέπει να είναι κόκκινο, γιατί είναι το πρώτο. Πρέπει να είναι το πιο έντονο από όλα τα χρώματα. Και το δύο, πορτοκαλί, γιατί δεν είναι σαν το πρώτο, αλλά έρχεται αμέσως μετά, οπότε πρέπει να μοιάζει.

Δ: Μάλιστα. Και τα κενά;

Ε: Με τα κενά κάνεις ό,τι θέλεις. Είναι όπως εδώ. Όλη μέρα κάνεις αυτά που πρέπει, αλλά μερικές ώρες κάνεις αυτά που θέλεις. Εκτός αν...

Δ: Εκτός αν;

Ε: Ναι, εσύ ας πούμε, θα μπορούσες να κάνεις συνέχεια ό,τι θέλεις.

Δ: Έτσι λες, ε;

Ε: Βέβαια.

(Η Δανάη ρίχνει κάτω το sudoku.)

Ε: Μα γιατί;

Δ: Σήκωσέ το.

(Η Ελένη την κοιτάζει μπερδεμένη.)

Δ: Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω. Έτσι δεν είπες;

Ε: *(Γνέφει καταφατικά.)*

Δ: Ωραία. Σήκωσέ το.

(Η Ελένη σηκώνει το sudoku και το αφήνει στο κρεβάτι. Η Δανάη το πετάει ξανά στο πάτωμα.)

Δ: Ξανά.

(Η Ελένη την κοιτάζει.)

Δ: Πρέπει να το πω δύο φορές; Ξανά.

(Η Ελένη σηκώνει το sudoku.)

Δ: Δώσ' το μου.

(Η Ελένη της το δίνει αμέσως. Η Δανάη το πετάει ξανά στο πάτωμα.)

Δ: Ξανά.

(Η Ελένη πιάνει το sudoku πιο γρήγορα και της το δίνει. Η Δανάη το παίρνει αργά και χαμογελάει. Μετά της απλώνει το χέρι με το sudoku.)

Δ: Τώρα εσύ.

Ε: Τι πράγμα;

Δ: Πάρ' το και πέτα το κάτω.

Ε: Μα εγώ ... μα είναι...

Δ: *(Πιάνει την κοιλιά της.)* Θεες να θυμώσει;

Ε: Όχι, όχι. Να, κοίτα. *(Πετάει το sudoku κάτω.)*

Δ: Ωραία. Πιάσ' το.

(Η Ελένη το πιάνει.)

Δ: Ξαναπέτα το.

(Το ξαναπετάει.)

Δ: Πιάσ' το.

(Το ξαναπιάνει.)

Δ: Ξαναπέτα το.

(Το ξαναπετάει.)

Δ: Τώρα χοροπήδα πάνω του.

(Η Ελένη αρχίζει να χοροπηδάει πάνω στο sudoku.)

Δ: Δεν τον ευχαριστείς καθόλου με αυτά που κάνεις, με κλωτσάει συνέχεια. Πες του ένα τραγούδι να κοιμηθεί.

Ε: *(Ενώ χοροπηδάει.)* Δεν ξέρω κανένα.

Δ: Ε, σκέψου!

E: *(Τραγουδάει, ενώ χοροπηδάει.) «Όλα τα παιδάκια, μόλις θα νυχτώσει, πάνε για νανάκια, κι όταν ξημερώσει...»*

Δ: Πιο σιγά το τραγούδι, δεν θα κοιμηθεί ποτέ έτσι.

E: *(Τραγουδάει χαμηλόφωνα.) ««Όλα τα παιδάκια, μόλις θα νυχτώσει, πάνε για νανάκια ... »*

Δ: Ξέρουν κι άλλες;

E: *(Σταματάει να χοροπηδάει.)* Να σταματήσω το τραγούδι;

Δ: Ναι, φτάνει, κοιμήθηκε. Μπράβο σου. Ξέρουν κι άλλες;

E: Τι να ξέρουν;

Δ: Από ποιον είναι το παιδί που περιμένω.

E: Καμία. Δηλαδή, περίπου καμία. Δεν ήξερα κιόλας αν έπρεπε να το λέμε.

Δ: Κάπου το είπες, όμως.

E: Ναι, το συζήτησα λίγο με τη Μαρίνα.

Δ: Ποια είναι αυτή;

E: Παλιά ήταν νοσοκόμα, από αυτές που ασχολούνται μόνο με μωρά. Κι εγώ ήθελα να ξέρω πόσο χρόνο θα κάνει να γεννηθεί αυτό το μωρό, με είχε φάει η αγωνία. Οπότε τη ρώτησα και το κουβεντιάσαμε.

Δ: Και;

E: *«Ποτέ δεν ξέρεις»*, έτσι μου είπε. Αυτή όταν ήταν πολύ μικρή δεν πίστευε ότι υπάρχουν θεοί. Κι αυτό δεν άρεσε καθόλου στη γιαγιά της. Ένα καλοκαίρι λοιπόν την είχαν αφήσει οι γονείς της στη γιαγιά στην Κρήτη, για να την προσέχει. Και μια μέρα την πήγε σε ένα μακρινό χωριό, πολύ ψηλά στο βουνό. Κι εκεί, σ' ένα εκκλησάκι, της έδειξε μια εικόνα (δεν θυμάται ποια) που έκλαιγε. Με δάκρυα κανονικά, λέει! Ε, κι από τότε άρχισε να πιστεύει. Σου λέει, αυτό θα συμβαίνει κι εδώ.

Δ: Τι δηλαδή;

Ε: Θαύμα!

Δ: (Σκεπτική.) Θαύμα, ναι.

Ε: Μου είπε κιόλας ότι αν χρειαστείς κάτι - οτιδήποτε - μπορείς να την ειδοποιήσεις. Θα χαρεί να βοηθήσει.

Δ: Πολύ ωραία. Καλά έκανες και της το είπες.

Ε: Αλήθεια;

Δ: Ναι. Μπορείς να το πεις και σε άλλες. Θα τον ικανοποιούσε πολύ.

Ε: Μπορώ; Σε ποιες; Σε πόσες;

Δ: Είσαι ελεύθερη να διαλέξεις.

Ε: Αλήθεια! Σ' ευχαριστώ! (Πάει να της φιλήσει τα χέρια.)

Δ: Εντάξει, φτάνει τώρα. Χρειάζομαι ξεκούραση. Συνέχισε εδώ.

Ε: Μάλιστα.

(Η Δανάη πηγαίνει προς την έξοδο και η Ελένη σηκώνει αργά από το πάτωμα το μισοδιαλυμένο *sudoku*).

Δ: Σκίστηκε;

Ε: Λίγο μόνο, πολύ λίγο.

Δ: Είδες; Το προσέχει.

6^Η ΣΚΗΝΗ:

(Βράδυ, στην τραπεζαρία της φυλακής. Η Ελένη, η Μίνα και η Νίκη μαζεύουν τα τραπέζια μετά το βραδινό. Η Ελένη και η Νίκη συζητούν.)

Ε: Ναι, είναι πολύ σπουδαίο πράγμα. Είμαστε όλες τόσο τυχερές που βρίσκεται ανάμεσά μας.

Μ: Πάλι για τη γαστρωμένη λες; Στο τέλος θα γαστρώσεις κι εμάς με αυτή την ιστορία. Σταμάτα πια, μ' έπιασε το κεφάλι μου.

Ν: Έλα ρε Μίνα, άσ' την.

Μ: Κι εσύ πώς την αντέχεις, ρε παιδί μου; Όλη μέρα γι' αυτό λέει.

Ε: Δεν μπορεί να μην το πιστεύεις. Όλα τα σημάδια είναι μπροστά στα μάτια μας.

Μ: Τι να πιστέψω, μωρέ; Ότι μας θυμήθηκε ο θεός, τα 'μπλεξε με μια από εμάς και περιμένουμε και παιδί; Ούτε αυτό πιστεύω, ούτε την ιστορία με το γιόμνο που ακούγεται από τις νοσοκόμες. Δεν ήρθε ποτέ άντρας στο επισκεπτήριο ούτε καν να τη δει, όχι να την πηδήξει κιόλας. Θα το ξέραμε. Με κανένα φύλακα θα έγινε.

Ε: Μη γίνεσαι βλάσφημη! Μόνη σου το είπες, δεν μάθαμε ποτέ ότι ήρθε άντρας να τη δει. Άρα, μόνο ένας θεός θα μπορούσε να της δώσει μωράκι. Άλλωστε είναι η πιο αγνή στη φυλακή.

Ν: Η αλήθεια είναι ότι η κοπέλα ήταν πάντα πολύ μαζεμένη.

Μ: Τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι. Να σου δείξω εγώ «μαζεμένες» στα μαγαζιά που δούλευα...

Ε: Όχι, όχι. Δεν το κάνεις σωστά, δεν θέλει έτσι. Εσύ το βλέπεις όπως βλέπεις όλα τα πράγματα, με τα μάτια σου. Αλλά πρέπει να το δεις (πώς να στο πω;) με το από μέσα σου. Να το νιώσεις στην καρδιά σου, στην κοιλιά σου...

M: *(Γελώντας.)* Ναι, ναι, στη σπλήνα μου, στο συκώτι μου...

N: Το αποκλείεις;

M: Ρε αφήστε τα έντερά μου ήσυχα.

N: Σοβαρά σου μιλάω, ρε Μίνα. Μπορεί πράγματι να συμβαίνει κάτι, δεν ξέρω, κάτι μοναδικό. Εξάλλου ο θεός εμφανίζεται σε όποιον τον έχει ανάγκη.

M: Εγώ πάντως δεν τον είδα όταν μου φόρτωσαν τις μαλακίες άλλων. Εντάξει, δεν ήμουν κι εγώ το καλύτερο κοριτσάκι, αλλά όχι κι έτσι. Εμπόριο κόκας, ανήλικες. Μ' αυτά δεν μπλέχτηκα, αλλά γι' αυτά βρέθηκα μέσα. Ήρθανε ένα απόγευμα οι μπάτσοι στο μαγαζί, εγώ ό,τι είχα ανοίξει και ετοίμαζα για το βράδυ. Με βουτήξανε, με πήγανε στο τμήμα και μου αρχίσανε τις ερωτήσεις. Για φορητά μου λέγανε, για λεφτά (πολλά λεφτά), για ψεύτικες βίζες, μου δείξαν και φωτογραφίες από κάτι κοπέλες. Εγώ να μην έχω ιδέα και οι δικοί μου, άφαντοι. Με βγάλανε στη σέντρα και εξαφανιστήκανε. Ήτανε συνεννοημένοι με τους μπάτσους για να γλιτώσουνε. Να συνεχίσουνε τις «δουλίτσες», να δίνουν και τη μίζα.

N: Σοβαρά;

M: Ναι, ρε. Πώς αλλιώς την έφαγα, ενώ δεν ήξερα τίποτα;

E: Μα γι' αυτό συμβαίνει ένα τόσο μεγάλο θαύμα εδώ. Είναι όπως με τον πυροσβεστήρα.

M: *(Στη Νίκη.)* Τι λέει μωρέ;

E: Θυμάσαι τότε που πήρε φωτιά ένα μεγάλο τηγάνι στην κουζίνα και έφερε ο κύριος Νίκος, ο δεσμοφύλακας, έναν πυροσβεστήρα; Κι εγώ του ούρλιαζα ότι πρέπει να φέρουμε όλους τους πυροσβεστήρες από όλη τη φυλακή για να σβήσει η φωτιά;

M: Ξεχνιέται τέτοιο σκηνικό;

E: Και η κυρία Κάτια μου φώναζε και ήθελε να με πετάξει έξω. Αλλά ο κύριος Νίκος έσβησε τη φωτιά και μετά με πήρε και κάτσαμε εδώ και μου εξήγησε ότι οι μικρές φωτιές σβήνουν εύκολα. Ενώ αν καίγονταν πιο πολλά τηγάνια, τότε θα θέλαμε πιο πολλούς πυροσβεστήρες.

M: Ε, και;

E: Εδώ το κακό είναι μεγάλο. Εσύ είσαι εδώ για πράγματα που δεν έκανες, αυτό ήταν άδικο για σένα. Άλλες είναι εδώ γιατί έκαναν πράγματα που δεν ήταν καθόλου ωραία. Η Ράνια, ας πούμε, αυτή που μια φορά μου έγραψε βρισιές στο sudoku μου και μετά γέλαγε, σκότωσε έναν κύριο για να του πάρει τα λεφτά. Αυτό ήταν άδικο για τον κύριο. Σιέψου όλα αυτά μαζί, άμα ενωθούν κάνουν πολύ σκοτάδι. Όχι από το κανονικό, αλλά κι αυτό τέτοιο πράγμα είναι, σκοτάδι. Δεν ξέρω, εγώ είχα ρωτήσει τη δασκάλα που έχουμε εδώ. Της είπα μια φορά: «Κυρία, πώς μπορούμε και βλέπουμε τον ήλιο εδώ, αφού έχει τόσο σκοτάδι;» Αλλά δεν ήξερε και δεν μου είπε.

N: Γι' αυτό λες να διάλεξε μια από εμάς ο θεός; Για να γεννηθεί ο γιός του εδώ;

E: Φυσιικά! (Στη Μίνα) Δεν θα ήταν ωραία, να μην είναι κάθε μέρα γκρι;

M: Ξέρω κι εγώ; Μέρρες είναι, όπως περνάνε, περνάνε.

E: Όλες έτσι, γκρι, ίδιες;

M: Υπάρχουν κι άλλες;

E: Υπάρχουν, το ξέρω, κι εσύ το ξέρεις, αλλά εδώ μέσα το έχεις ξεχάσει.

M: Τι να σου πω...

N: (Βγάζει προσεκτικά ένα πιάτο με γλυκό από ένα ντουλάπι.) Εγώ πάντως της φύλαξα το κομμάτι μου από το σημερινό ραβανί. Λέω να της το πάω. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο βέβαια, ωραία θα ήταν να είχε και λίγο παγωτό ή γλυκό του κουταλιού. Αλλά δε νομίζω να την πειράζει. (Στην Ελένη.) Εσύ τι λες;

E: Μην ανησυχείς, όλα τα δώρα τα δέχεται.

Ν: Μίνα, θες να έρθεις; Θα πούμε ότι το σκεφτήκαμε μαζί. Να τη δεις κι εσύ, να της μιλήσεις.

Μ: Ξέρω κι εγώ με τις μαλακίες; Άντε, πάμε.

7^Η ΣΚΗΝΗ:

(Στη σκηνή βρίσκονται κάποιες κρατούμενες και συζητούν, ανάμεσά τους η Μίνα και η Νίκη. Η Κάτια και μια ακόμα δεσμοφύλακας, η Μαρία, βρίσκονται σε μια άκρη, συζητούν και παρακολουθούν. Στη σκηνή μπαίνει η Δανάη με φουσκωμένη κοιλιά και λίγο πίσω της η Ελένη. Η ατμόσφαιρα ξαφνικά αλλάζει, οι περισσότερες κρατούμενες την πλησιάζουν. Κάποιες σκύβουν το κεφάλι, άλλες γονατίζουν, άλλες της απλώνουν τα χέρια. Ακούγονται φράσεις: «Να 'σαι πάντα καλά», «Σ' ευχαριστώ που είσαι εδώ», «Μου δίνεις ελπίδα, κορίτσι μου», «Πάντα μαζί σου», «Ευλογημένο να 'ναι το παιδί σου, θα τ' αλλάξει όλα.» Δυο – τρεις κρατούμενες δεν συμμετέχουν, η μια κουνάει το κεφάλι της, οι άλλες μιλούν μεταξύ τους και στραβοκοιτάζουν. Η Δανάη μιλάει στη Μίνα.)

Δ: Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω.

Μ: Κι εγώ.

Δ: Πώς πάνε οι ημικρανίες;

Μ: Τελειώσανε αυτές! Από προχθές που με άφησες και ακούμπησα την κοιλιά σου, τίποτα. Εξαφανίστηκαν. Έχω τρελαθεί, θα το πω σε όλες!

Δ: Να 'σαι καλά, Μίνα. Και να το πεις σε όλες. Έχουμε... *(Στο πίσω μέρος της σκηνής εμφανίζεται ο Ιωάννης με δύο δεσμοφύλακας. Περπατάει αργά προς το μπροστινό μέρος. Η Δανάη συγκεντρώνεται σ' αυτόν.)* Έχουμε πολλή δουλειά ακόμα.

Δ: *(Στην Ελένη.)* Πάμε πιο γρήγορα. Δεν μπορώ άλλο κόσμο, θέλω να ηρεμήσω.

Ε: Ναι, πάμε.

(Η Δανάη επιταχώνει, η Ελένη την ακολουθεί. Ο Ιωάννης πλησιάζει, λίγα βήματα πριν φτάσει μπροστά του, παραπατάει. Η Ελένη βγάζει μια κραυγή, ο Ιωάννης πιάνει τη Δανάη, οι φύλακες πίσω του και οι κρατούμενες τρέχουν προς το μέρος τους.)

Ι: Πίσω, κάντε χώρο! Φέρτε της μια καρέκλα. *(Στους φύλακες.)* Κρατήστε τες πιο πίσω. Με πνίξανε.

(Μία κρατούμενη φέρνει την καρέκλα, η Δανάη κάθεται. Η Ελένη γονατίζει μπροστά της πανικόβλητη, δίπλα της γονατίζει ο Ιωάννης. Οι φύλακες ανοίγουν το ημικύκλιο που έχουν σχηματίσει οι κρατούμενες για να τους κάνουν χώρο.)

Ε: Πωπω, τι πήγαμε να πάθουμε! Αχ εγώ φταίω, έπρεπε να σε προσέχω περισσότερο.

Ι: Πάψε πια! Πάρτε την τρελή από 'δω.

(Οι φύλακες αρπάζουν την Ελένη και την απομακρύνουν.)

Ε: Όχι, περιμένετε. Πρέπει να είμαι μαζί της, να δω αν είναι καλά.

Ι: *(Στη Δανάη.)* Όλα καλά; Το μωρό;

Δ: Δεν ξέρω, ζαλιζομαι.

Ι: Τρόμαξες, αυτό είναι όλο. Έτσι δεν είναι, ε; Δεν χτύπησες;

Δ: *(Κοιτάζει γύρω της, βλέπει τις κρατούμενες και τους φύλακες να την κοιτάζουν).* Καημένε μου, ανησύχησες. Το παιδί μου είναι εντάξει. Σ' ευχαριστώ. Μπορείς να πηγαίνεις.

(Οι κρατούμενες αντιδρούν ανακουφισμένες, ο Ιωάννης τις κοιτάζει όλες έκπληκτος. Σηκώνεται.)

Ι: Το περιστατικό έληξε, διαλυθείτε. *(Στους φύλακες.)* Φροντίστε το. *(Φεύγει.)*

(Η Ελένη βοηθάει τη Δανάη να σηκωθεί, οι κρατούμενες την πλησιάζουν, οι φύλακες τις απομακρύνουν. Φεύγουν. Η Κάτια και η Μαρία συνεχίζουν να παρακολουθούν από μακριά.)

Μ: Ε ρε και να πάθαινε τίποτα.

Κ: Ποιος τις μάζεψε, έτσι;

Μ: Όχι μόνο αυτό. Δεν θέλω να σκέφτομαι τι άλλο θα μας έβρισκε μετά.

Κ: Τι εννοείς;

Μ: Την τιμωρία.

Κ: Τι λες μωρέ;

Μ: *(Δείχνει προς τα πάνω.)* Την τιμωρία, βρε Κάτια. Αν έχανε το μωρό η Δανάη, αυτός θα ξεσπούσε πάνω μας. Πωπω, πάλι καλά.

Κ: Βέβαια. Πώς την ξέχασα την τιμωρία;

8^Η ΣΚΗΝΗ:

(Ο Ιωάννης βρίσκεται στο γραφείο του και μιλάει στο τηλέφωνο με τη γυναίκα του, τη Μαρίνα.)

I: Γιατί το συζητάμε άλλο; Σου είπα ότι όλα είναι μια χαρά. Το μωρό δεν κινδύνευσε. Δεν θα το επέτρεπα. Δεν ξέρω ποιοι στα λένε αυτά από εδώ μέσα. Όχι, δεν ισχύουν. Εσύ να ακούς τον άντρα σου. Όχι, δεν γίνεται να τη ρωτήσω πάλι. Δεν μπορώ να παίρνω τη γιατρό συνέχεια και να ρωτάω για μια κρατούμενη, δεν το καταλαβαίνεις; Μαρίνα μου, αγάπη μου, είπα «τέλος». Θα διαχειριστώ το ίδρυμά μου όπως ξέρω εγώ. Θα τα τινάξεις όλα στον αέρα με τις υπερβολές σου. Όχι, κανείς. Λέει κι αυτά τα παλαβά τώρα, ότι κουβαλάει το παιδί του θεού, ποιος να καταλάβει; Στο είπα εκατό φορές, δεν τα πιστεύει. Το κάνει για να μου δημιουργήσει πρόβλημα. Όχι βέβαια, όλες οι κρατούμενες είναι διαχειρίσιμες. Ειδικά αυτή, παίζεται η ζωή της. Δεν μπορεί να το τραβήξει, το πάει μέχρι εκεί που μπορεί. Άσε να γεννηθεί το παιδί και ξέρω εγώ τι θα κάνω. Κορίτσι μου, γιατί με αμφισβητείς; Έπρεπε να μου λες συνέχεια «ευχαριστώ», το ξέρεις; Κάθε μέρα, κάθε ώρα. Εγώ το έλυσα κι αυτό το πρόβλημα. Εγώ! Δεν μπορούσες, τόσοι γιατροί μας το είχαν πει! Κι εγώ σου έφερα ένα παιδί και μάλιστα δικό μου. Να μην σε νοιάζει γιατί το έκανα, να κοιτάς τι κέρδισες εσύ. Τι κέρδισε το σπίτι μας. Ένα παιδί, αυτό ήταν το μόνο που μας έλειπε τόσα χρόνια, σωστά; Όλα τα άλλα τα είχες από μένα, όλα· λεφτά, σπίτι, αυτοκίνητο, καλό όνομα. Τώρα βρήκα τρόπο να σου δώσω κι αυτό. Αλλά εσύ μόνο γκρινιάζεις. Δεν θα μου πεις εσύ αν θα φωνάζω! Μετά από τόσα χρόνια, τόση ταλαιπωρία, φάρμακα, ξενύχτια, κλάματα, θα έχουμε επιτέλους ένα μωρό. Έγινε, έστω και τυχαία, έγινε. Τι σημασία έχουν όλα τα άλλα; Αλλά εσύ δεν μπορείς να χαρείς, δεν ξέρω τι συμβαίνει μέσα στο κεφάλι σου. Πρέπει συνέχεια να εξηγώ τα ίδια και τα ίδια και να βάζω τις φωνές για να καταλάβεις, ρε αγάπη μου. Λες και δεν έχω αρκετά προβλήματα εδώ. Τέλος πάντων. Τώρα δεν έχεις να πεις κάτι; Ωραία. Άντε Μαρίνα μου, μάζεψε το μυαλό σου και ηρέμησε. Τα έχω όλα υπό έλεγχο. Μ' ακούς; Α μάλιστα, μούτρωσες κιόλας. Δεν μ' απασχολεί, να

κάτσεις να τα σκερτείς ώριμα τα πράγματα, όπως εγώ. Όχι μάτια μου, δεν ξέρω.
Ό,τι ώρα τελειώσω από εδώ θα έρθω, θα σε πάρω τηλέφωνο πριν ξεινήσω.
Εντάξει. Και μην ανησυχείς, θα είσαι...μια χαρά θα τα πας με το παιδί. Φυσιικά
και το πιστεύω. Σ' αγαπώ, γειά σου.

9^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Δανάη κάθεται στο κρεβάτι του κελιού της. Τριγύρω υπάρχουν δώρα - ζωγραφιές, πήλινα αγαλματάκια, κοσμήματα, λουλούδια. Η Μίνα και η Νίκη βρίσκονται γονατισμένες μπροστά της. Η πρώτη κρατάει δύο βαζάκια, η δεύτερη ένα ματσάκι λουλούδια.)

Μ: Είναι από τα μελίσινα του αδερφού μου, στη Σκόπελο. Και το μέλι και ο πολτός. Δεν ξέρεις τι πέρασαν μέχρι να φτάσουν.

Δ: Σ' ευχαριστώ, Μίνα κι εσένα και τον αδερφό σου.

Μ: Αλλά με ρέγουλα ο πολτός. Έτσι μου είπε να σου πω.

Ν: Εγώ δεν έχω κανέναν να μου στείλει πράγματα, οπότε σου μάζεψα λίγα λουλούδια απ' την αυλή.

Μ: Είναι δυνατόν; Γαϊδουράγκαθα της έφερες;

Ν: Δεν είναι γαϊδουράγκαθα! Ξέρω από λουλούδια, ο άντρας μου είχε ανθοπωλείο.

Μ: Σωστά, εκεί έβαζες χέρι στο ταμείο.

Ν: Μίνα!

Μ: Έλα μωρέ, πώς κάνεις έτσι; Όλες το ξέρουμε. Μετά σε πήρε χαμπάρι, έβαλε κάμερες στο μαγαζί και σε μαζέψανε.

Ν: Και τι να κάνω; Δεν έβγαινε η ζωή με τα ψίχουλα που μου έδινε!

Μ: Καλά τώρα...

Δ: Φτάνει, ησυχάστε. Είναι πολύ όμορφα, Νίκη.

Ν: Ορίστε, βλέπεις; Μια χαρά δώρο είναι τα λουλούδια μου. Στο κάτω-κάτω, ό,τι είχα, το έφερα. Ήθελα να δω αν είναι καλά, κατατρόμαξα χθες.

Μ: Μόνο εσύ;

Δ: Καλά είμαι, δεν έπαθα τίποτα.

N: Δεν θα άφηνε να πάθεις τίποτα. Ξέρεις, αυτός.

M: Κι ο Διευθυντής, όμως, ήταν σπαθί. Είδες πώς έκανε; Αμέσως έτρεξε.

Δ: Πράγματι, με βοήθησε πολύ. Κι είναι τόσο κρύμα.

N: Ποιο πράγμα;

Δ: Πώς να το πω; Κάθε μέρα που περνάει, νιώθω την καρδιά του παιδιού μου να χτυπάει πιο δυνατά μέσα μου. Και σκέφτομαι, όταν γεννηθεί...

M: Ναι;

Δ: Πώς θα γίνει να χτυπάνε οι καρδιές και των δύο αρχηγών;

N: Δεν γίνεται;

Δ: Πώς; Πάντα ένας κυβερνάει. Έτσι δεν είναι;

N: Ε, βέβαια.

M: Τότε να μη χτυπάνε και οι δύο καρδιές.

Δ: Δηλαδή;

M: Να ξεριζώσουμε τη μία!

(Η Κάτια εμφανίζεται στην πόρτα του κελιού.)

K: Τι θα ξεριζώσεις, Μίνα;

M: *(Μαζεύεται.)* Ε, κάτι για τον κήπο λέγαμε.

K: *(Δείχνει τη Νίκη.)* Βλέπω, η φίλη σου άρχισε ήδη να ξεριζώνει. Οπότε πηγαίνετε και οι δύο στον κήπο να εκτονωθείτε. Οι χθεσινές δεν έβγαλαν όλα τα ζιζάνια.

M: Και γιατί να μην πάνε ξανά αυτές;

K: Θα το συζητήσουμε;

N: *(Σηκώνεται και τραβάει τη Μίνα.)* Όχι, πάμε αμέσως!

(Η Μίνα κοιτάζει τη Δανάη.)

Δ: Είναι εντάξει.

(Η Μίνα και η Νίκη φεύγουν. Η Κάτια πλησιάζει τη Δανάη και κοιτάζει τα πράγματα που έχουν αφήσει στο κρεβάτι της.)

Κ: Δωράκια;

Δ: Ναι.

Κ: *(Κοιτάζει το κελί.)* Κι άλλα.

Δ: Δεν το απαγορεύει ο κανονισμός.

Κ: Φυσικά. Σ' αγαπάνε, ε;

Δ: Με τιμούν.

Κ: Και σου είναι αφοσιωμένες.

Δ: Έτσι δείχνουν.

Κ: Καλή η αφοσίωση. Βέβαια, μπορεί να γίνει επικίνδυνη.

Δ: Δεν καταλαβαίνω.

Κ: Οι πιστές σου λένε ότι το παιδί σου θα γίνει ο αρχηγός της φυλακής. Τι εννοούν; Η φυλακή έχει διευθυντή, φύλακες, κανόνες. Τι θα κάνετε; Θα τα ... ξεριζώσετε;

Δ: Δεν έχω ζητήσει κάτι τέτοιο. Αλλά δεν μπορώ και να τις ελέγξω.

Κ: Δεν μπορείς;

Δ: Όχι βέβαια. Είναι ελεύθερες.

Κ: Ελεύθερες; Άκου εδώ, μπορεί να περνάς όλους τους άλλους για μαλάκες, αλλά εμένα δεν με πείθεις. Πούλησες το παραμύθι της ιέρειας ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο παριστάνεις και νομίζεις ότι το φάγαμε όλοι; Νομίζεις ότι δεν έχω καταλάβει τι ετοιμάζεις;

Δ: Τι είναι αυτά που λες;

Κ: Για το σχέδιό σου, λέω.

Δ: Ποιο σχέδιο;

Κ: Δεν ξέρεις; Γιατί εγώ ξέρω. Ξέρω κι άλλα που δεν θα 'πρεπε, γαμώ το κέρατό μου.

Δ: Δεν χρειάζεται να ταράζεσαι.

Κ: Κόψε την τρέλα σ' εμένα, είπαμε. Δεν καταλαβαίνεις τι προσπαθώ να σου πω;

Δ: Ότι ξέρεις κάτι που πρέπει να κρύψεις. Σ' εμένα όμως μπορείς να το πεις.

Κ: Εσύ μπορείς να μου το πεις.

Δ: Ποιο;

Κ: Ξέρω σου λέω! Ήμουν εκεί. Όχι όταν έγινε, δεν θα μπορούσα, δεν... Λίγο μετά, το πρωί. Εσύ δεν με είδες, ήσουν αναισθητη ακόμα. Ξέρω πώς φτάσαμε εδώ. *(Δείχνει την κοιλιά της Δανάης.)* Ξέρω τι έγινε εκείνο το βράδυ.

Δ: Ποιο βράδυ;

Κ: Τι άλλο πρέπει να σου πω; Τα είδα όλα, τα θυμάμαι λες και ήταν χθες. Τα νερά, τα αίματα, τα σκισμένα ρούχα σου, εσένα εδώ κάτω. Τα θυμάμαι στον ύπνο μου, στον ζύπνιο μου, κάθε γαμημένη μέρα. Σε παρακαλώ, κορίτσι μου. Ήταν φριχτό, είμαι σίγουρη. Αλλά μη συνεχίσεις, δεν θα μας βγει σε καλό.

Δ: Μάλλον με μπερδεύεις με κάποια άλλη.

Κ: Σε μπερδεύω; Ακόμα και τώρα συνεχίζεις τα ψέματα;

Δ: Αν πιστεύεις ότι λέω ψέματα, δεν μπορώ να σου αλλάξω γνώμη. Εγώ όμως ξέρω. Και μαζί μ' εμένα, το ξέρουν κι άλλες. Πολλές.

Κ: Δηλαδή, τα πιστεύεις όλα αυτά;

10^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Δανάη σε προχωρημένη εγκυμοσύνη μπαίνει στη σκηνή και βρίσκει την Ελένη να κοιμάται στο κρεβάτι, με ένα sudokru ανοιγμένο πάνω στα πόδια της. Καθώς μιλάει, κάθεται στο κρεβάτι, φέρνει το κεφάλι της Ελένης στα πόδια της και της χαιδεύει τα μαλλιά.)

Δ: Κοιμήθηκες κιόλας; Ε, βέβαια, πώς να μην κοιμηθείς; Τόση δουλειά, μήνες τώρα γυρνάς όλη τη φυλακή και μαζεύεις – έκανες τις δύο πέντε, τις πέντε εκατό, μετά βρήκες κι άλλες, δεν ξέρω πια πόσες είναι. Έτσι έπρεπε, μέχρι να το καταλάβουν. Τα πήγες καλά. Κοιμήσου τώρα, ξεκουράσου. Αύριο όλα θα μουν στη σωστή τους θέση. Αύριο θα του δώσω αυτό που του αξίζει. *(Στην κοιλιά της.)* Τ' ακούς εσύ; Για σένα λέω, αλλά δεν ακούς. Αποκοιμήθηκες κι εσύ. Δεν φουσιώνει πια το αίμα μου, δεν τριγυρνά ανήσυχο για να σε κρατάει ξύπνιο. Μένει ακίνητο στις φλέβες μου και περιμένει να ξημερώσει. Μετά θα είναι όλα δικά σου. Δεν θα φοβάσαι πια.

Ούτε το κοριτσάκι θα φοβάται όπως τότε. Πριν από χρόνια, αργά τη νύχτα, κοιμόταν στο κρεβάτι της. Ξαφνικά πετάχτηκε απ' τον ύπνο της, κάτι ακούστηκε απ' έξω. Μόνο το φως του διαδρόμου είχε μείνει ανοιχτό, για να νιώθει ασφαλής. Η μαμά θα το έκλεινε όταν θα γύριζαν, γιατί είναι ακόμα αναμμένο; Κάθισε στο κρεβάτι ακίνητη. Ο θόρυβος ακούστηκε ξανά, πιο δυνατός. Μήπως είναι εδώ μέσα; Τι να κάνω; Τρέχω έξω, κοιτάζω απ' τη μισάνοιχτη πόρτα στο δωμάτιό τους. Σκοτάδι και το κρεβάτι στρωμένο. Ίσως είναι κάτω. Προσπαθώ να κρατήσω την ανάσα μου για ν' ακούσω. Δεν μπορώ, οι λυγμοί ανεβαίνουν στο λαιμό μου, η καρδιά μου χτυπάει μέσα στ' αυτιά μου. Προσπαθώ πάλι. Τίποτα. Ησυχία. Τρέχω στην άλλη άκρη του διαδρόμου, τεντώνομαι, φτάνω με την πρώτη το διακόπτη, ανάβω το φως, ορμάω στη σκάλα, μετά τα πρώτα σκαλιά, στη στροφή, το ξέρω ήδη. Κανείς. Γιατί δεν ήρθαν; Είναι πολύ αργά, πρέπει να λείπουν ώρες. Σίγουρα κάτι έπαθαν. Και τώρα; Μήπως με παράτησαν; Γιατί, τι έκανα; Τι έκανα και δεν μ' αγαπάνε; Μαζεύομαι στον καναπέ, κοιτάζω το σαλόνι.

Δεν μπορώ να το δω καλά, δεν μπορώ από τα δάκρυα. Ξέρω μόνο ότι είναι σκοτεινό και παγωμένο.

Γιατί είναι ακόμα έτσι; Τόσος καιρός πέρασε. Γιατί είναι ακόμα σκοτεινό και παγωμένο; Πάλι ο θόρυβος. Ποιος είναι εκεί; Όχι, περιμένε, μη με πλησιάζεις. Ποιος είσαι;

(Η Ελένη ξυπνάει απότομα και την κοιτάζει.)

Δ: *(Στην Ελένη.)* Αυτός είναι. Αυτός είναι που ήρθε για να με προσέχει. Μείνε ήσυχη. *(Η Ελένη της χαμογελάει και ξανακοιμάται.)* Ναι, αυτός ήρθε για μένα. Μόνο για μένα. Δεν διάλεξε καμία άλλη. Τι τρέχει εκεί πάνω; Αστράφτει. Βρέχει πολύ. Η βροχή μπαίνει απ' το ανοιχτό παράθυρο. Όχι, δεν είναι βροχή. Χρυσάφι είναι. Πέφτει στο σώμα μου. Κυλάει στο δέρμα μου. Μπαίνει στο αίμα μου, με διαλύει, με μεταμορφώνει. Όλα πνίγονται στο χρυσάφι. Αυτή είναι η κορυφαία στιγμή της ζωής μου. Κι όσο ο χρυσός μέσα μου γίνεται παιδί, τόσο καταλαβαίνουν. Κι άλλοι, κι άλλοι. Και προσκυνάνε. Λένε πως θα κάνουν ό,τι τους πω. Εγώ; Μιλάνε για αρχηγό. Για μένα λένε; Ναι; Όχι, για το παιδί μου λένε. Το δικό μου το παιδί. Ναι, έτσι είναι. Αρχηγός, το παιδί μου. Το δικό μου. Μόνο το δικό μου. *(Κοιτάζει προς το παράθυρο.)* Ξημερώνει. Σώπα τώρα κοριτσάκι, σώπα. Άκου τα κλειδιά στην πόρτα. Γύρισαν. Ναι, η μαμά κι ο μπαμπάς ήρθαν σπίτι. Είναι καλά. Σε ξυπνάνε απαλά. Σε βάζουν πίσω στο κρεβάτι σου. Δεν φοβάσαι πια, ναι; Ναι;

11^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Δανάη μπαίνει στο ιατρείο, υποβασταζόμενη από την Όλγα και την Ελένη. Τη βοηθούν να καθίσει στο κρεβάτι. Απ' έξω ακούγονται φωνές.)

Ε: Λοιπόν, κυρία Όλγα; Πότε θα βγει το μωράκι;

Ο: Περίμενε, Ελένη. Δεν έχω προλάβει να την εξετάσω. Και μάλλον δεν θα τα καταφέρω ούτε εδώ. Τις ακούς; Σε λίγο θα μπουν όλες στο ιατρείο.

Ε: Μα έχει φύλακες απ' έξω. Δεν μπορούν να περάσουν την πόρτα, σας το λέω, δεν μπορούν.

Ο: *(Στη Δανάη.)* Οι «πιστές» σου φοβούνται ότι θα σου κάνω κακό;

Δ: Ανυπομονούν για το μωρό, γιατρέ. Σε παρακαλώ, είναι η πρώτη μου γέννα. Τι συμβαίνει;

Ο: Είπες ότι ο πόνος είναι συχνός;

Δ: Ναι.

Ο: Δηλαδή, κάθε πότε έρχεται περίπου;

Δ: Κάθε τέταρτο. Και κάθε φορά είναι πιο δυνατός.

Ο: Έχεις υγρά;

Ε: Όχι, υγρά δεν είδαμε. Ούτε αίματα. Δεν έχουμε αίματα ακόμα.

Δ: Βέβαια εσύ δεν θα μπορούσες να το ξέρεις σίγουρα αυτό, Ελένη. Έτσι δεν είναι;

Ε: Ε, σωστά, όχι.

Δ: *(Στην Όλγα.)* Είδα λίγο αίμα πριν ξεκινήσουν οι πόνοι.

Ο: Πρέπει να το δω.

Δ: Άλλαξα εσώρουχο, ήταν δυσάρεστη αίσθηση.

Ο: Κατάλαβα, δεν πειράζει.

Δ: Όλγα, πονάω. Νιώθω ότι έρχεται.

Ο: Μπορεί να είναι ψευδής τοκετός. Όπως και να 'χει, πρέπει να σε κρατήσω εδώ για λίγο, να σιγουρευτώ. Ξάπλωσε.

Ε: (Στον εαυτό της.) Από την κάτω πλευρά να το πιάσω, από την κάτω πλευρά να το πιάσω...

Ο: Ορίστε; Ελένη, τι συμβαίνει;

Ε: (Συνεχίζει στον εαυτό της.) Από την κάτω πλευρά να το πιάσω.

Δ: Της εξηγούσα χθες τι γίνεται στη γέννα. Ότι το μωρό βγαίνει από κάτω και από εκεί το πιάνει ο γιατρός. Και της κόλλησε.

Ε: (Η Ελένη σταματάει και κοιτάζει τη Δανάη.) Ναι, μου κόλλησε. Από κάτω θα βγει το μωρό!

Ο: Ναι Ελένη μου, σωστά, από κάτω. (Στη Δανάη.) Έλα να ξαπλώσεις, θέλεις βοήθεια;

Δ: Όχι, με βολεύει έτσι. Αν χειροτερέψει, θα ξαπλώσω.

Ο: Εντάξει. Θα ζητήσω να πάρουν στο μαιευτήριο, να τους ειδοποιήσουν ότι μπορεί να σε πάμε για εισαγωγή σήμερα.

Δ: Θέλω να φωνάξεις και τον Διευθυντή.

Ο: Τον Διευθυντή; Γιατί;

Δ: Είναι πολύ σημαντική ημέρα για τη φυλακή σήμερα. Πρέπει να είναι εδώ.

Ο: Έχουν γεννήσει κι άλλες κρατούμενες.

Δ: Άλλες.

Ο: Έτσι κι αλλιώς θα τον ενημέρωνα. Τηλεφωνικά. Νομίζω πως αυτό είναι αριετό.

Δ: Αν βάλω τις φωνές, θα σπάσουν την πόρτα. Μόνη σου το είπες. Λες να τις συγγρατήσουν οι φύλακες;

Ε: *(Γελώντας.)* Μα έχει φύλακες απ' έξω, μα έχει φύλακες απ' έξω...

Ο: Στον εαυτό σου θα κάνεις κακό, Δανάη. Και στο μωρό. Ετοιμάζεσαι να γεννήσεις.

Δ: Και όλοι εσείς τι θα πείτε ότι κάνατε; Αφήσατε τις κρατούμενες να τα κάνουν γυαλιά καρφιά στο ιατρείο, την ώρα που μέσα βρισκόταν μια ετοιμόγεννη;

Ο: Με απειλείς;

Δ: Φώναζε τον Διευθυντή.

12^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Δανάη είναι ξαπλωμένη, η Ελένη κάθεται στο πάτωμα, κοντά στο κρεβάτι, και ζωγραφίζει ένα Sudokun. Η Όλγα πηγαινοέρχεται. Ξαφνικά, απ' έξω αρχίζουν πάλι να ακούγονται φωνές.)

Δ: *(Προσπαθεί να σηκωθεί.)* Ελένη, βοήθησέ με.

Ε: Ναι.

(Όσο η Ελένη βοηθάει τη Δανάη να σηκωθεί, μπαίνει ο Ιωάννης.)

Ι: Πώς πάτε εδώ;

Ο: Η Κάτια; Είπα να έρθει μαζί σας.

Ι: Απ' έξω είναι.

Ο: Απ' έξω;

Ι: Φοβάστε μια έγκυο, γιατρέ; Ή την Ελένη;

Ο: Δεν ξέρω, το είπα για ασφάλεια.

Ι: Πώς είστε, κυρία Ζερβού;

Δ: Πολύ καλά, κύριε Διευθυντά. Έτοιμη.

Ι: Πονάτε;

Δ: Αρκετά, αλλά δεν γίνεται αλλιώς.

Ι: Σωστά. Μπορώ να φανώ χρήσιμος; Με ζητήσατε.

Δ: Ναι. Όπως καταλαβαίνετε, σε λίγο θα ολοκληρωθεί κάτι σπουδαίο. Κάτι που θα αλλάξει τον κόσμο. Και ξεκίνησε από τη φυλακή σας.

Ο: Κύριε Διευθυντά, επιτέλους...

Ι: Εντάξει, Όλγα. Είναι τιμή μας, κυρία Ζερβού.

Ο: Μα είναι δυνατόν;

Δ: Ωραία. Θέλω να κάνετε μια ανακοίνωση σε όλους την ώρα που θα γεννιέται το μωρό. Είστε ο αρμόδιος.

I: Βεβαίως.

Δ: Όμως δεν πρέπει να την ακούσει κάποιος άλλος μέχρι τότε. Μόνο εσείς.

I: Όλγα, θα σε φωνάξω σε λίγο.

O: Είστε σίγουρος;

I: Ναι.

O: Όπως νομίζετε. Η Ελένη;

(Η Ελένη συνεχίζει να ζωγραφίζει.)

Δ: Τα ξέρει ήδη.

(Η Όλγα φεύγει.)

I: Έχεις πάει ποτέ στη Σέριφο;

Δ: Τι;

I: Λέω, έχεις πάει στη Σέριφο; Όπως η κοπέλα στην ιστορία που αντέγραψες;

Δ: Δεν αντέγραψα τίποτα.

I: Αυτή η κοπέλα, λοιπόν, αφού έγινε ό,τι έγινε στη φυλακή – τα ξέρεις – γέννησε ένα γιό. Ο κακός βασιλιάς άκουσε το κλάμα του κι έτσι τους έκλεισε μαζί σ' ένα κιβώτιο και το πέταξε στη θάλασσα. Αλλά ήταν τυχεροί. Το κιβώτιο ξεβράστηκε στη Σέριφο και εκεί τους μάζεψαν κάποιοι ψαράδες και τους φρόντισαν. Εσύ δεν θα είσαι τόσο τυχερή.

Δ: Τι εννοείς;

I: Δεν μπορώ να σε πετάξω στη θάλασσα να πιγείς. Αλλά μόλις γεννήσεις και πάρω το παιδί, θα σε στείλω σε μια φυλακή πολύ μακριά, στην άκρη του χάρτη. Κι εκεί δεν θα σε φροντίσει κανείς. Και ποιος ξέρει; Ίσως συμβεί και κάποιο

δυστύχημα. Ή νομίζεις ότι θα σε αφήσω να μου διαλύσεις τη φυλακή με την ιστορία που έφτιαξες για να με εκδικηθείς;

Δ: Μα γιατί να σ' εκδικηθώ;

Ι: Τέλειωνε με τα παραμύθια. Θα χάσω την υπομονή μου και θα ξεχάσω ότι κουβαλάς το παιδί μου.

Δ: Θα ήθελες πολύ να είναι δικό σου. Όμως ήρθε από κάποιον πολύ πιο δυνατό από σένα.

(Ο Ιωάννης σηκώνεται και την αρπάζει από το λαιμό.)

Ι: Κόψε το δούλεμα, είπα!

(Η Ελένη πετάει το sudoki, σηκώνεται όρθια και αρχίζει να ψάχνει στα ρούχα της.)

Ε: Από την κάτω πλευρά να το πιάσω...

Ι: Θεε να σου θυμίσω τι έγινε πριν εννιά μήνες;

(Εμφανίζεται η Κάτια.)

Κ: Μπορώ να της θυμίσω κι εγώ.

(Ο Ιωάννης αφήνει τη Δανάη.)

Ι: Κάτια; Τι λες;

(Η Ελένη βγάζει ένα αιχμηρό αντικείμενο, δεμένο με ένα μαντήλι από την πλευρά της λαβής και το προτείνει στη Δανάη.)

Ε: Να, το έπιασα από την κάτω πλευρά. Όπως είπες! Δεν κόπηκα! Παρ' το! Σφαξ' τον!

Ι: Κάτια, φώναξε ενισχύσεις! Θέλουν να με σκοτώσουν!

(Η Κάτια βγάζει το όπλο της και το στρέφει στον Ιωάννη.)

Κ: Σκάσε.

I: Τι είπες;

K: Αν συνεχίσεις να φωνάζεις, θα σου ριζώ.

I: Είσαι κι εσύ μπλεγμένη;

Δ: *(Στην Κάτια.)* Δηλαδή, πιστεύεις σ' εμένα;

E: Σφαζ' τον! Σφαζ' τον!

K: Πιστεύω στα κορίτσια μου. Σ' αυτό που ένιωσα την πρώτη φορά που τα είδα, τα αγάλιασα, μύρισα τα κορμάκια τους, άκουσα το κλάμα τους. Και σ' αυτό που ένιωσα το πρωί που σε βρήκα. Τέλειωσέ το, Δανάη.

E: Σφαζ' τον! Σφαζ' τον!

I: Κάτια τι λες; Τι είδες; Και πώς ξέρεις ότι ήμουν εγώ;

K: Το ήξερα κι άλλες φορές. Κι αυτή τη φορά, ήσουν τόσο απρόσεκτος, που το είπες μόνος σου.

E: Σφαζ' τον! Σφαζ' τον!

I: Δεν είπα ποτέ ότι την πείραζα!

K: *(Προτείνει το όπλο στη Δανάη.)* Έλα.

Δ: Θα δοξαστείς κι εσύ.

K: Καλύτερα να μην μπλέξω άλλο.

Δ: Πώς; Δεν μπορείς να βγεις τώρα.

K: Χτύπα με στο κεφάλι με το όπλο. Θα ξυπνήσω σε λίγες ώρες.

I: Κάτια, τι λες; Σύνελθε, ξεχνάς τη θέση σου;

(Η Δανάη χτυπάει την Κάτια στο κεφάλι με τη λαβή του όπλου και αυτή σωριάζεται στο πάτωμα. Η Ελένη χειροκροτεί.)

I: Κάτια!

Ε: Τώρα! Τώρα!

(Η Δανάη σημαδεύει τον Ιωάννη.)

Δ: Γονάτισε.

Ι: Περίμενε, μη βιάζεσαι.

Δ: Είπα...

Ι: Εντάξει, εντάξει.

(Ο Ιωάννης γονατίζει μπροστά στη Δανάη.)

Ε: Τώρα! Τώρα!

Δ: *(Με ήρεμη φωνή.)* Ο μόνος αρχηγός εδώ...

Ι: Μπορείς ακόμα να γλιτώσεις.

Ε: Τώρα! Τώρα!

Δ: ...είναι...

Ι: Όχι, σε παρακαλώ. Σταμάτα και δεν θα πω τίποτα.

Ε: Τώρα! Τώρα!

(Γα φώτα σβήνουν.)

Ι: Όχι, άκουσέ με. Δες το συμφέρον σου.

(Ακούγεται πυροβολισμός.)

Δ: ... το παιδί μου.

13^Η ΣΚΗΝΗ:

(Η Ελένη βρίσκεται στην απομόνωση. Ακούγονται βήματα. Πετάγεται και πηγαίνει προς την πόρτα.)

Ε: Κυρία Μαρία, εσείς είστε;

Μ: Ναι.

Ε: Έρχονται;

Μ: Έτσι έμαθα. Πήραν εξιτήριο πριν από λίγες ώρες.

Ε: Είναι εντάξει το μωράκι;

Μ: Μια χαρά είναι και οι δύο.

Ε: Και τώρα τι θα γίνει;

Μ: Δεν ξέρω, Ελένη. Αυτό που έκανε, αυτό που κάνατε, είναι πολύ σοβαρό.

Πολύ κακό. Καταλαβαίνεις;

Ε: Κυρία Μαρία;

Μ: Ναι;

Ε: Θα την αφήσουν να κρατήσει το μωρό;

Μ: Δεν θα αποφασίσουν τώρα. Αλλά δεν το βλέπω, αν συνεχίσει να λέει αυτά που είπε στους ψυχιάτρους μέσα στο μαιευτήριο.

Ε: Το πιστεύει ακόμα, έτσι;

Μ: Ναι. Μάλλον δεν θα σταματήσει ποτέ να το πιστεύει.

(Η Μαρία φεύγει.)

Ε: Δεν θα σταματήσει ποτέ να το πιστεύει. Πάλι καλά.

ΤΕΛΟΣ